

Marc Serena

LA VOLTA DELS 25

UN ATLES GENERACIONAL
DE JOHANNESBURG A MOSCOU

Extractes

LA MAGRANA

Marc Serena

LA VOLTA DELS 25

 La Magrana

L'ENLAIRAMENT

Barcelona, 8 de setembre de 2008

El més emocionant del comiat ha estat abraçar per última vegada la meua iaia. Feia dies que pensava en tot el que li diria... però no ha servit de res. Les paraules no m'han sortit.

«Marc, allà on aniràs farà fred o calor?», m'ha preguntat.

I he notat al pit com el cor se m'encongia.

Ens hem posat a plorar. Només he pogut abraçar-la, i fer-li noranta petons. Un per cada any que té.

«Sobretot, menja bé!», he sentit que em cridava quan sortia per la porta.

Acomiadar-se no és fàcil.

Els preparatius han estat esgotadors.

Aquests últims dies, un patir.

El cansament m'està sortint ara, quan l'avió és a punt d'enlairar-se.

Viatjant sol, assumeixes tota la pressió. Res no pot fallar, no es pot donar la culpa a ningú.

Només per decidir l'equipatge hi he passat dies. Un amic savi em va advertir que la millor maleta és la que, si es perd, no passa res. Sí, sí, d'acord. Però, amb rodetes? Sense? Quins medicaments?

Sac de dormir? Llanterna frontal? Corda i esparadrap? Brúixola?
Roba d'hivern? D'estiu?

Al final, he agafat el mínim. He aconseguit reduir-ho tot a quinze quilos. I, després, despreocupat, he agafat uns quants llibres per no sentir-me sol... A l'aeroport, en pesar-los, he al·lucinat: set quilos! Que desproporcionat!

Però... com es pot preparar una maleta sense tenir una ruta clara? Marxo amb l'objectiu de fer la volta al món i entrevistar vint-i-cinc joves de la meva edat, vint-i-cinc anys, de vint-i-cinc països. Però, aguantaré tot aquest temps viatjant? I si em rendeixo abans? I si em passa res? I si el meu passaport no té prou pàgines? I si se m'acaben els estalvis?

Enfonso el cap al seient de l'avió. Em quedo mirant embadalit les hostesses, el catàleg de productes de l'aerolínia, les bosses per vomitar i el cinturó. Com si fos el primer vol de la meua vida. El cervell centrifuga a gran velocitat. Són massa converses acumulades en pocs dies, massa consells que no podré seguir, molts dubtes sense resoldre.

Observo els companys de viatge. Hi ha un detall que no em lliga: vaig cap a Sud-àfrica i a l'avió únicament hi ha blancs. Com pot ser? Estic en la direcció correcta?

Potser és que estic nerviós. O són els primers efectes de la medicació preventiva?

Em trec de la motxilla el mapa del món. He traçat amb llapis el recorregut aproximat. Voldria trepitjar els cinc continents: el sud de l'Àfrica, el nord de l'Àsia, l'Índia, el sud-est asiàtic, Oceania i creuar el continent americà de sud a nord. Massa pretensions?

La megafonia interromp els meus pensaments. És el missatge que ens alerta que estem a punt d'enlairar-nos. Em ve al cap la meua mare. S'ha passat els últimes dies ajudant-me a preparar-ho tot, advertint-me mil vegades de totes les desgràcies que em poden passar, repreguntant-me si estic convençut de marxar... patint tant o més que jo.

Aquesta tarda, ha arribat l'hora de separar-nos i abraçar-nos. Pensava que em sermonejaria per última vegada, que em recriminaria com la faré patir. En comptes d'això, m'ha agafat amb tota

la seva força, m'ha mirat els ulls com només ho sap fer una mare i m'ha amollat: «Sigues molt feliç!».

Mai no m'ho havia dit tan clarament.

Miraré de fer-li cas.

A PROP D'UNA ESTRELLA

*Lee So Eun. Cantant. Seül (Corea del Sud)
25 d'octubre de 2008*

El cotxe avança enmig de Seül. És un vehicle negre com la nit. Plou fort i costa de veure-hi més enllà de les finestres. A fora fa fred, però a dins del cotxe tenim el cul ben resguardat perquè els seients estan calents. Si escalfen els seients del metro i les tasses dels lavabos, com volem que no escalfin també els seient del cotxe!

—Com tens la veu? —pregunta el Kyu Won.

—Provem... —respon la Lee So Eun.

—Vols assajar una mica?

—Sí, posa'm la música...

El Kyu Won remena la guantera del cotxe. De seguida hi troba un CD-R amb uns caràcters hanguls escrits en retolador. El posa al reproductor... Va a la pista tres. Sona la versió instrumental d'una de les cançons de la So Eun perquè assagi una mica.

«Tinc la veu una mica freda.»

Sóc al darrere del cotxe, còmodament assegut. Reposo el cap al seient mentre començo a sentir una veu delicada, d'angelet. Entenc el significat de la cançó sense comprendre la lletra. Canta a l'amor i uns violins gravats li fan de coixí. Són melodies ensucrades, pensades per tocar la fibra sensible. Amb mi, ho aconsegueix, se'm posa la pell de gallina i no és el fred.

La seva veu s'apodera de nosaltres. El cotxe té un bon estèreo

i el fons musical se sent molt bé. Estem ben aïllats i el trànsit de la ciutat i la tempesta passen a un segon pla. Sembla que siguem dins d'un videoclip.

El seu mànager, el Kyu Won, guarda silenci i no treu els ulls de la carretera. Està acostumat a sentir-la cantar mentre la porta als concerts. Avui no es pot encantar, tenim el temps just. La So Eun acaba d'arribar a Seül per a l'actuació. Intervé en el concert d'un cantant també molt conegut, Kim Bum Soo.

Al cap d'una estona de provatures, s'adona que ja té la veu a punt. Es gira i em mira. Sense maquillar, amb ortodòncia i la cabellera negra recollida també està fantàstica. Té un rostre rodó on els ulls i la boca semblen petits.

Té moltes ganes de xerrar i d'explicar com ha arribat fins aquí: «El meu pare era professor de polítiques i un dia va haver de marxar als Estats Units a fer el doctorat. Tota la família vam fer la maleta i vam marxar. La meva germana tenia nou anys i jo sis. Va ser la millor època de la meua vida. Estic enamorada de Corea, però és un país petit, molt esforçat. Però també és una cultura amb molts estàndards i els Estats Units em van fer més lliure, vaig descobrir que podia ser qui volgués».

La So Eun va començar a aprendre violí i, la seva germana, piano. «Volíem formar un duet, però els nostres camins es van separar. Quan era petita no callava... i em vaig posar a cantar», em diu rient.

«Vam tenir molta llibertat. Sempre penso que va ser perquè al nostre pare li agradava molt la música, però mai no s'hi va poder dedicar. Va néixer dos anys després de la guerra civil, eren molt pobres. Va viure una època en què era difícil anar a la universitat, viatjar a l'estranger... va fer el doctorat als quaranta anys! Els nostres pares es van sacrificar perquè la nostra generació es trobés un país desenvolupat. Ens han donat el que ells no han pogut tenir. Som uns afortunats. I, en canvi, vivim en una cultura tan efímera que ja no recordem que als anys cinquanta i seixanta hi havia fam.»

La tornada de la So Eun a Corea va ser més recixida del que es podia esperar. «Tenia tretze o catorze anys i em vaig presentar a un concurs de nous talents musicals. Em van escollir d'entre centenars

de sollicituds i, de sobte, vaig aparèixer cantant en directe a la televisió pública coreana davant de milions de persones. Vaig començar a rebre trucades de discogràfiques que em volien publicar el disc. Vaig al·lucinar! No hi havia ni pensat! Però m'agradava la música i assumir desafiaments.»

Tenia setze anys. Havia nascut una *teen idol*. «Era molt innocent», reconeix. «Una de les persones que em va veure per la tele va ser en Yoon Sang, l'Stevie Wonder de Corea. Tenia d'altres ofertes, però la seva era diferent. Els empresaris amb què havia parlat em deien que hauria de deixar l'escola, que seria dur... Ell, en canvi, em va dir que la meua manera de cantar encaixava amb la seva música i que no tenia cap pressa per signar un contracte. Ens vam anar trobant durant un any, m'ensenyava música i em preguntava què m'agradava. Era un home molt obert, i els meus pares i jo vam confiar-hi. Vaig ser afortunada de tenir un gran productor. No volia ser el producte d'una companyia i vaig començar com a germana petita d'un gran artista. Després ja vaig anar topant amb les parts menys agradables del negoci i descobrint els gripaus que t'has d'empassar. Però va ser una primera experiència bona.»

La So Eun va aconseguir combinar la música i els estudis. «Quan vaig publicar els primers dos àlbums, encara anava a col·legi, i el tercer, va coincidir amb l'entrada a la universitat. Cada vegada ha estat més complicat. He anat deixant de ser una nena i m'he convertit en adulta, ho reflexiono tot més. Em segueixen agradant les balades dolces i lentes, però mai no he estat una Britney Spears. Cada vegada es nota més la meua personalitat.»

Em sorpren de descobrir en la So Eun alguna cosa més que una estrella del pop. «Sempre he tingut d'altres interessos. Em pregunten per què fa tres anys que no he publicat noves cançons. Aquí, esperen discos cada sis o vuit mesos. Jo, en deu anys, n'he tret quatre. M'espero a tenir alguna cosa a dir. Preparo un nou àlbum per a la primavera, serà molt més madur, més personal, obrirà una nova etapa.»

Si s'ho pren amb calma, també és perquè la música no ho és tot. «Tinc d'altres interessos. M'encanta la literatura i voldria estudiar dret.»

Dret? «Sí, és una ciència que admet moltes interpretacions, com la música.»

Vol tenir una alternativa. «He tingut la vida allucinant d'una famosa però també una infància que m'ha donat amics a molts llocs del món. Això m'ha ajudat a superar els moments difícils. Els concerts i les gires són fantàstiques. Hi ha molt *feedback*, em demanen autògrafs i això ja m'agrada... Però també vaig tenir, durant dos anys, un obsés que em perseguia. Va arribar a assetjar-me al teatre on canto aquesta nit, mentre assajava un musical. Va començar a cridar dient que, si no em tenia, mataria a tothom. Ara és a la presó. Però va ser un moment molt difícil que he hagut de superar. També és dur llegir totes les mentides que diuen de mi per Internet.»

És conscient que ser una *pop star*, transcendeix la música. «Primer penses que és 70% música i 30% imatge. Però realment és un 20% música i la resta és imatge, impostura, negoci, pressions... Assumir-ho és difícil.»

Amb tot, es mou sola pel carrer, sense por. «Com que fa temps que no he tret cap disc, no em tenen tan present. De vegades em miren i em pregunten si realment sóc jo. Jo dissimulo, dient que m'hi assemblo i que em confonen sovint amb la So Eun, traient-hi importància. Els meus amics riuen molt!» La So Eun sap que la fama és tan efervescent com el pop. «Apareixes i desapareixes. El públic no té gaire bona memòria.»

Arribem al teatre, entrem amb el cotxe al pàrquing subterrani, per poder arribar a l'auditori sense haver de trepitjar el carrer.

«El més difícil d'acceptar de ser famós és que no pots tenir secrets. Una vegada vaig suspendre uns exàmens importants... i va sortir al diari! Tothom em va començar a fer preguntes, va ser horrible!»

La fama és, per a ella, un preu a pagar. «Si serveix perquè em dediqui a la música fins als cinquanta o seixanta anys, benvinguda sigui! Voldria ser una artista de veritat. Per això he anat aprenent a tocar la guitarra i el piano de manera autodidacta, ara componc les meves cançons... Potser la meua carrera no serà tan glamurosa, mai no guanyaré un Grammy... però vull sentir-me còmoda.»

Ascensor. Passadissos. Entrem a l'espai VIP del concert. Salutacions a l'equip tècnic.

«Quan només veus la llum dels focus, la teva única preocupació és que no deixin d'il·luminar. No et preguntes ni d'on vénis ni on vas. Quan t'adones que t'esvaeixes del pensament del públic, és fàcil deprimir-te. Però és el moment de ser tu mateix. Aquí hi ha la clau. Si només ets “un famós”, et quedes amb res. És la principal lliçó que he après en deu anys! Tot i que és una lluita diària!»

Arribem al camerino. Hi ha miralls, càtering i una pantalla que mostra l'escenari. S'hi veu l'altre cantant que ja ha començat, la So Eun intervindrà a la meitat del seu concert.

Es treu un necesser i comença a maquillar-se. Sol tenir qui l'ajudi però avui, com que és només la *guest star*, s'ho haurà de fer sola. Es pentina el cabells llargs amb uns dits menuts. Es treu la jaqueta i es canvia de roba. No li deu ser fàcil trobar-ne, és ben alta per ser coreana.

«El xocant és que, quan coneix un noi, jo no sé res d'ell i, en canvi, ell pot saber tant de mi! Ha llegit entrevistes, m'ha vist en fotos... És injust! No partim del mateix punt! Vaig molt amb compte al començament de cada nova història. Miro d'estalviar-me les parts dolentes... i això em fa perdre'm les bones. A vegades em vénen bones persones i, com que poso tants límits, es pensen que tinc mal caràcter. Per sort, els amics ho tornen tot a lloc.»

A la pantalleta es continua veient Kim Bum Soo cantant. L'escenari és a prop i el so arriba esmorteït, a través de la paret. El noi canta en coreà, com la So Eun però de sobte entona un *medley* d'Abba. «Hi ha cançons que és millor no traduir-les», em diu mentre es col·loca les pestanyes postisses. Aprofito la confusió per seure un pastisset del càtering. Està farcit d'una pasta de mongeta azuki, que també agrada molt als japonesos i als xinesos.

«Corea exporta música. El problema és que el mercat està massa centrat en els *pop idols*. Suposo que és perquè som així. Quan alguna cosa es converteix en popular, tothom s'hi suma per inèrcia. Si en altres països la moda representa el 60% del total, aquí és el 85%. Una febre.»

En els pocs dies que fa que sóc a Corea ja he sentit desenes de

vegades la mateixa cançó. Al carrer, al fil musical d'un restaurant, a la tele, en un bar... Passivament. La tornada diu en anglès «*No-body, nobody but you*», és l'èxit del moment de les Wonder Girls. «Som apassionats, impulsius. Però també molt presoners de les modes. Estaria bé que tot pogués durar més. Que es valorés la música de llarg recorregut, que s'arrisqués.»

Mentre enraonem, el mànager, el Kyu Won, va entrant i sortint, parlant amb l'un i l'altre. Controla tots els detalls. Passa nervis perquè tot vagi com una seda, però no deixa de somriure'm. La So Eun heu d'una ampolleta d'aigua, ja està preparada. Vesteix amb un *tank top* blanc i uns texans de tub.

Marxem en direcció a l'escenari mentre escalfa la veu amb unes escales musicals. A mesura que ens hi acostem, el volum de la música augmenta. Ens quedem a la sala del darrere, hi trobem tot de rams i peluixos que han llançat els seguidors. Se sent el fragor del públic però només veiem una potent taula de so, el *setlist* amb les cançons... les bambolines. La So Eun es posa una mica nerviosa, però està encara prou tranquil·la per parlar amb mi.

«La gent es desinhibeix molt, ja veuràs! Al Japó, t'idolatre des de la distància, però, als coreans els agrada tocar-te i sentir-te a prop.»

Ens hem de separar, la So Eun ha de sortir a l'escenari. El Kyu Won em porta fins al pati de butaques, perquè pugui seguir el recital camuflat entre el públic. Hi arribem just quan l'altre cantant, el Kim Bum Soo, desapareix suat entre aplaudiments.

És un auditori petit, però quan surt en escena la So Eun, esclata d'emoció. Els xisclets no s'aturen fins que s'apropa el micròfon. Arranca amb una cançó del seu repertori. El públic la reconeix immediatament i comença a cantar amb ella, hipnotitzat, movent unes espases lluminoses al ritme de la música. Espases lluminoses? D'on les deuen haver tret? Veig algunes boques obertes d'admiració, hi ha molta emoció. Són tan expressius que semblen tots molt fans.

Quan s'acaba la primera cançó, aplaudeixen amb bogeria. Se sent un crit de «guapa» en coreà i tothom es posa a riure.

La So Eun els té a la butxaca i arranca el segon tema. Amb les

primeres notes n'hi ha prou per identificar que és una versió de «La sireneteta». «Ooohh!», exclamen al meu costat. Ningú no treu la mirada de l'escenari, que va canviant de colors a gust de l'il·luminador.

El silenci respectuós només es trenca al final de la cançó. Aplaudeixen i, quan veuen que està a punt d'agafar una ampolla d'aigua per beure, comencen a sentir crits aguts. «Això només li passa a ella. És una broma que va fer als seus primers concerts», m'apunta en Kyu Won.

L'excitació es manté fins al final. L'actuació ha estat curta, però intensa. Fins que no publiqui el nou disc, anirà dosificant les seves aparicions.

Amb el Kyu Won tornem cap al camerino. La felicitem. Està en plena pujada d'adrenalina: «A cada concert rebo una energia terrible, em fan regals i tot! És molt emocionant, perquè prové de persones que no sé com es diuen. Canto i veig parelles que s'agafen fort, persones que ploren... El que faig crea uns moments de felicitat. El rumb de la nostra vida és el que connecta aquests moments».

Li confesso que m'esperava trobar un públic més reservat. «Als Estats Units veuen els asiàtics sense terme mitjà, com a gàngsters o, al contrari, com a persones molt tímides. En general, no som ni una cosa ni l'altra. També sabem deixar-nos anar i passar-ho bé. El que sí que és cert és que tendim a preocupar-nos molt pel que diran. Però això també té la seva part positiva. L'educació i les bones maneres són sagrades. Això ja es nota arribant a l'aeroport, els policies són molt atents. Quan vivia als Estats Units recordo que em comportava, de manera instintiva, més agressiva.»

La So Eun es va desmaquillant i es canvia de roba.

L'escolto amb atenció, ella pot comparar amb propietat perquè ha viscut als dos països. «Sempre m'he sentit amb un peu a cada lloc. Primer, entre Corea i Estats Units. Ara, en la transició d'una artista adolescent a una artista madura. He estat una estudiant intel·lectual i, a la vegada, una artista que està al negoci de la música... Aquesta dualitat m'ha fet créixer.»

Decidim anar a sopar tots tres, per poder parlar més.

Baixem al pàrquing on tenim el cotxe.

«Una vegada vaig rebre la carta d'una noia que estava a punt de suïcidar-se. Treballava en un supermercat, els seus pares s'havien divorciat, se sentia oblidada i estava deprimida. Cada setmana vaig a la ràdio i rebo molta correspondència. Vaig llegir la carta i, per encoratjar-la, vaig explicar-li que també havia passat etapes difícils. Li vaig dedicar la cançó que cantava quan em trobava així. Al cap d'uns dies, em va escriure i em va dir que, quan ho va escoltar, es va adonar que viure valia la pena! Això em va trasbalsar. Saps, la meua feina pot tenir parts dolentes, ni que siguin mil obsessos perseguint-me cada dia. Però, en situacions així, t'adones que val la pena. Tenir el do de poder tocar el cor d'algu d'aquesta manera! Pot sonar pretensions, però aquesta noia potser està viva gràcies a la meua música.»

El Kyu Won interromp la conversa per comentar amb la So Eun on podem anar a sopar.

Es decideixen i el motor del cotxe arranca. Sortim del pàrquing, i ens adonem que continua plovent. La So Eun es distreu amb el seu telèfon d'última generació.

Es fa silenci i això em permet centrar l'atenció en Seül, una de les ciutats més grans del món. A l'àrea metropolitana hi viuen més de vint milions de persones, la meitat del país, i, de nit, sembla una megalòpolis del futur. Edificis inabastables, pantalles enormes que projecten imatges sense parar... n'hi ha per respirar fondo. «En els últims deu, vint anys, Corea s'ha desenvolupat de manera boja», diu So Eun girant el coll. «Érem una societat rural, amb una guerra als anys cinquanta, una dictadura... Gràcies a la tecnologia ens hem convertit en una potència mundial. Quan camino per Nova York i veig un superedifici de Samsung o un gratacels de LG... me'n sento orgullosa. A Corea tenim poc terreny, ens falten recursos naturals, hem de comprar el petroli a l'exterior... Però disposem de talent humà.»

A pocs quilòmetres d'on som ara hi ha l'altra cara de la moneda, Corea del Nord, el país més hermètic del món, governat per un dictador recalcitrant. Bloquejat a qualsevol influència exterior, positiva o negativa. No poden veure cap canal de televisió estranger ni connectar-se a Internet. Els pocs turistes que aconseguixen en-

trar-hi no poden ni fer servir el telèfon mòbil. Hi ha famílies que han quedat dividides per aquesta frontera, un Mur de Berlín anacrònic. «És absurd. Parlem el mateix idioma, estem tan a prop... però estem desconectats. Per exemple, no poden ni escoltar la meua música!» La So Eun només ha pogut parlar una vegada a la seva vida amb un coreà del nord. Va ser als Estats Units: «Era una dona que tenia vint anys més que jo i que es va escapar a través de Xina. M'explicava històries per no dormir».

En la ment de molts, Corea continua sent una. «Tenim la mateixa sang, som iguals. M'agradaria que poguéssim tornar a ser un sol país. Si ho poguéssim decidir els ciutadans, ja estaria fet. El que passa és que, amb els polítics pel mig, és impossible. D'un temps ençà, fins i tot percebem el nord com una amenaça. Tenim por que ens ataquin! És un desastre.»

A Corea del Nord, hi governa una dictadura amb arguments comunistes preocupada per tenir la seva gent desinformada del que passa al món. A Corea del Sud, hi regna el consumisme més salvatge i una saturació d'informació. En un lloc no poden fer servir telèfons mòbils i, en l'altre, la competència és tan dura que no es pot viure sense. És un contrast incompreensible.

«Al sud vivim tan connectats al món que també acabem sent vulnerables. Tenim tot el món a l'abast d'un clic, però només llegim el titular. Ens hem oblidat de la profunditat. A vegades penso que estem més avançats tecnològicament que mentalment.»

A Corea del Sud, l'adopció és encara un tabú: «Quan era petita deia que volia un nen de l'Àfrica, un altre de Rússia... una família internacional. Tothom em mirava amb estranyesa, perquè entre els coreans encara preval la consanguinitat. Tot just ara hi comença a haver famosos que adopten criatures, els temps estan canviant. Però encara hi ha molts coreans que creuen que, si ets adoptat, algun dia et trobaràs amb els teus pares i seràs capaç d'identificar-los. Per sort, les noves generacions estan canviant i el 80% dels meus amics estarien d'acord a adoptar. Als nostres pares encara els costa.»

Un altre exemple és el masclisme. «El meu pare venia d'una família de sis germans. Els dos nois van anar a l'escola i les quatre

noies es van quedar a fer feines de casa. Era molt difícil veure una dona a la universitat. Ara ja no és així, es tenen menys fills, tot és més igualitari i hi ha més dones al poder... Però la societat coreana és terriblement masculista. El poder de les grans empreses encara és en mans d'homes grans. Espero que això canviï.»

Arribem al restaurant. No fa gaires hores que estic amb la So Eun però no ho sembla. Hem aprofitat cada moment. Deu ser perquè els coreans estan acostumats a rendibilitzar l'espai i el temps? L'espai segur que sí, perquè a Corea del Sud hi viuen cinquanta milions de persones i és cinc vegades més petit que Espanya. El temps, també: m'expliquen que hi ha estudiants que van drets a l'autobús per poder repassar els apunts pel camí sense por d'adormir-se.

«Saps què? M'agrada parlar amb tu, perquè sento que puc parlar lliurement. Als Estats Units, l'opinió dels artistes sobre la política és important i molts manifesten en públic les seves preferències. Però aquí, els periodistes coreans mai no em demanen res d'això a les entrevistes, és curiós.»

Ens acostem al restaurant on, novament, sóc incapaç de desxifrar res. Només distingeixo un rètol petit a l'entrada amb una sola frase en anglès: «*Good Restaurant*». «És per als turistes, perquè sàpiguen que està bé», m'adverteixen.

Entrem i, de seguida, ens pregunten si volem sopar asseguts o de genolls. Escullen, sense demanar-m'ho, taula amb cadires. Estic nerviós per estar a l'altura i no saltar-me cap norma. He d'evitar menjar de pressa, no apuntar amb els *chopsticks* el company de taula, acabar-me tot el que hi ha al plat, no aixecar el bol d'arròs, omplir els gots dels altres abans que el meu...

Mentre ens asseiem, els pregunto, per fer la punyeta, si estem entaulats en un restaurant de gos, dels tradicionals a Corea. Fan cara de sorpresa. «No ens agrada ni l'hem tastat», em deixa clar el Kyu Won. «L'única cosa estranya que menjo són els pops petits vius.»

Es dirigeixen al cambrer en coreà, em prometen que m'agradarà. Demano a la So Eun pel seu futur abans que comencem a menjar: «Tinc moltes idees però són concretes», sospira. «Voldria continuar fent música i estudiar, aprofitar que sóc famosa per aju-

dar alguna ONG, escriure un llibre de contes curts... Però també fer coneixences, casar-me amb algú que entengui el que faig, fer créixer una família...», s'hi atura una mica. «Sí, crec que seré una bona mare! Aquesta és la feina més important del món! Només que pugui donar als meus fills la meitat d'amor que m'han donat els meus pares ja n'hi haurà prou! Però ja veurem...»

Arriben bols d'arròs, sopa, l'indispensable *kimchi*, *bibimbap* i altres plats misteriosos.

—Ara que, si vols fer tot això, ja t'hi pots posar! —li dic de broma.

—Mira, quan et sembla que és massa tard... és el moment de començar.

Qui sap si és molt picant el que han portat?

Una ecologista xinesa, una mare de família del sud d'Àfrica, un xaman peruà, un pescador filipí, una maori de Nova Zelanda, una futura cosmonauta russa... I tots de la mateixa edat. Què tenen en comú? Què els preocupa? Com viuen? Com afronten el futur?

Aquestes són les preguntes que durant un any (2008-2009), el periodista Marc Serena ha plantejat al fer la volta al món i conviure amb 25 joves de la seva edat, 25 anys, de 25 països. Joves pobres, rics, amb estudis o sense, revolucionaris, conformistes, ocupats o desocupats, de grans metròpolis, de poblets perduts... perfils molt diferents, rabiosament actuals, sorprenents i plens de matisos que ofereixen nous punts de vista del món.

El resultat és un ambiciós retrat generacional repartit en 25 capítols, escrit amb l'ànima i en un llenguatge amè, honest i concís. Periodisme global, sobre el terreny, sense pressions, presses ni prejudicis.

Extractes

LA MAGRANA